

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

På Tisdag eller den 3 Febr. kommer på Stadens Auctions-kammare at försäljas et parti nyligen inkomne Citroner, med Citrone-saft uti bouteiller.

Christina Fargers hus, på Sillegatan beläget, kommer med första at försäljas, hwarom Högaren Dlof Holm ytterligare kan höras.

Husägaren af de nyligen omtalte rummen på Drottningegatan, hoppas, at ohyrn, som kommer, flytter undan med sselfwe Hyresmannen och des meubler: sådan anstalt är han sinnad at foga.

Herr Anders Barthengren angifwer til salu nyligen inkommet, fett och uti tunnor insaltat orekört.

Om någon wil sälja en halståkt och behåller refewagn, han gifwer det tilkänna på langiska Boktryckeriet.

En slåde är ankommen til Wenersborg, utan at någon wet des ägare. Underrättelse, hwar han finnes, gifwer Herr Ludolph i samme stad.

Nyligen inkomna bergostron, samt inlagd hummer, finnes mot billigaste pris hos Herr Nittau, boende wid Reparebanen.

På Torsdag upføres sifte Concerten af de 12, hwarpå Stadens Inwånare benäget pränumererat. Utom annat får man då höra en solo på Clavecin, en dito på Violin, och en på Fleute-traversiere. Man wäntar därjämte, at Herrar Musici framdeles förnöja Götteborgska öron med en upbyggelig Passions-musique.

3 dag medföljer Registret öfwer förra årgången af Götteborgska Magasinet.

Götteborgska Magasinet.

Lördagen, den 7 Februarii 1761.

Min Herre,

Stanken af några Theologiska småsaker, eller korta Prädikningar, som slutet wid åtskilliga tillfällen ur min Herres penna, i synnerhet wid slutet af förledet år, och wid början af 1759, samt åtskilliga däröfwer sålda omdömen, förarlåta mig, at för egen och det almännas del, häröfwer begära någon förklaring. Utan twifwel finner min Herre sself igen de ställen, som kunna få namn af Loca vexata; och läwer således försäkra hwar och en om des renlärighet uti Artikeln om Judarnes omskärelse, samt om ytterste Domen. Förblifwer med nöje ic.

B. C.

Upsala, den 26 Jan. 1761.

Swar.

Detta war något nytt och oförmodat, at mig tänkas för mindre renlärighet, sedan jag underwist

S

andre

andre reban i 12 år, och Friswer offenteligen på det tredje. Doch vågrar jag ej min förklaring, ehö den äskar eller begärer. Til den ändan måste jag risiva up alla gamla lag i Magasinet, och gå baklänges ända fram til N:o 1 af år 1759, s. 5, där jag talat några ord om Judarnes omskärelse. Jag wet ej af många stridigheter, eller kätterier, i den saken; men tror aldeles med D. Luther, och i luttet enfaldighet, icke på de Reformertas wis, at omskärelsen werkeligen waret et Sacrament, äfwen som Döpelsen nu; fölgagteligen et heligt och gudomeligen inrättat werk, hwarmed syndare trädde i Nåde förbundet, singo borgare-rätt i Messia Rike, och stadfastelse på den andeliga wälsignelsen, som alle troendes Far erhåller. Hårom har jag aldrig twiflat, fast orden i Magasinet ej widröra så bekanta saker. De lyda så här: **Omskärelsen war, med sina Ceremonier, en bild, i hwilken många sanningar ligga insweppta. De gå därpå ut, ic.** Detta och hwad som följer, har jag lånt af Baumgarten i des **Auslegung der Evangelischen Texte**, s. 141 och 142. Följer här af, at jag håller omskärelsen för en Ceremoni, och ej för et Sacrament? Har jag icke nu, som anlagad för Prädikningar, wist up sselfwa Postillan?

Men et felar: Baumgarten kallar ej Ceremoniel-lagen för Judarnes Hof-Etiquet; och detta blomster har kommet omedelbarligen ur min Rhetorica. Det kunde twifwelsutan waret borta, sanningen til liten skada; men jag hoppas, at den en-

faldige

faldige hwarken stött eller förstådt sig på det ordet; och de uplystare lätteligen inse likheten, som förklarar talesättet. Judarne stodo under wår Herre, som Borgare wist i tre Riken. Det ena war hela werlden, eller människo-slågtet; det andra Christi Rike; det tredje Judarnes herskita. Efter en treggehanda Theocrati kändes de wid trenne lagar, sedolagen, ceremoniel- och borgelige lagen. Som nu Gud war deras Konung i alla dessa Riken, och han allestädes närwarande; så skedde alt, hwad de gjorde, under deras Konungs ögon: och dylika gerningar äro ju et mål för Hof-Etiquetten. Så förstår jag åtminstone ordet. Men hwad upbyggelse ligger just i det talesättet? Jo, det wore önskeligt, at alle påminte sig sina Skyldigheter, med så helsosam fördom eller estertanke. Det wil ju ingen, som har den nåden, at stå för sin Öfwerhets ögon, synda mot Etiquetten; och människor äro ju ståde i sådan belågenhet, om de tro et alseende öga. Desutan märkes, at för den beshnnerliga närwarelse, hwarmed Herren bewärdigat sit folk i Templet, dit de på wissa tider samlades, och utgjorde likasom en stor Hof-församling, heter Ceremoniel-lagen i synnerhet **den rätta Hof-Etiquetten**. Det gör ej til saken, at Presterne alla sluppo in i det heliga: ty som mången förser sig emot Etiquetten wid Hofwet, utan at wäntat förtwåde hos Öfwerheten; så kunde ock Judarne agta eller föragta Ceremoniel-lagen i Förhuset af Templet. Och således tyckes ordet ej strida med renligheten, så wida liknelsen stänges inom sina gränser.

F 2

fer. Detta sker ej, om någon wille draga fölgher til en gudomelig lag ifrån de brister och ofultomligheter, som ögonförligen märkas i all människlig ordning, och således äfwen i Hof-Etiquetter. Ceremoniel-lagen war åtminstone så wida satt öfwer alla Ceremonieller, som Judarnes Theocratische lag öfwer alla Regerings-former. Ty at hafwa Gud til Konung och Domare, det betyder den alkräftigaste säkerhet och rättwisa; likasom ändamålet af Messia Rike, som wans, i gamla Förbundet, med Ceremoniel-lagen, war en säker förberedelse til saligheten. Jag får och korteligen nämna en ny likhet mellan Ceremoniel-lagen och Etiquetten. Den sednares ändamål är ju, at wid Hofwet leswa Öfwerheten til behag: den förres, at i Församlingen, genom offer och rening, eller genom tron och helgelsen, winna behag hos Gud. Ännu en likhet: Hof-Etiquetten följes, om man wisar Öfwerheten och Hofwet sin tilbörliga wördnad. Denna stadnar wäl i utwärtens gerningar för människors inifrånka begrep. Däremot förenar den gudomeliga Hof-Etiquetten med utwärtens dyrkan äfwen den inwärtens. Ty den förre blir utom den sednare intet annat, än föragt och frymteri; och således ingen dyrkan, utan sidwördnad. Cultus Dei externus sine interno consistere non potest, är en Regel hos alle Moralister.

Härmed går jag nu från detta, til et widsträcktare ämne, nämligen til Brevwet om ytterste Domen.

Om detta har den hedren at nagesaras, så blir förklaringen nog widlyftig. Jag wil därföre skilja
mit

mit eget ifrån andras. Det är den lutherste Abboten Schubert, en lärare af högste rangen, som jag fölgt i detta bref, til och med de ställen, som någre hållet för heliga dikter. Det är han, som håller för troligt, at Judaiska landet blir sjelfwe Domplatsen: det är han, som föreställer Öfwer-Engelen Michael talande, i kraft af i 1 Thess. 4: 16. Det är han, som welat, Herrar Tritankare til Nam, wisa rimmeligheten af de förklarade kroppars egenfaper. Ja, det är han, som i sin Theolog. Dogmat. och ännu omständeligare i sine *Sedanken von dem jüngsten Gerichte*, och *von dem Ende der Welt*, yrat sig i det mesta på samma sätt, eller rättare waret min föregångare. En sådan man har jag trodt i saker Ab. som ej äro Tros-artiklar. At afskrifwa honom hel och hållen, wore at förklara mit bref, som är söga annat, än et utdrag af förenämde skrifter. At tro honom i alt, är ingen nödwändighet; men icke heller något äfwentyr i mål, som äro wite afsläpne från Trons heliga grunder. Ty annat är, at besfrida något, som war uppenbarade lära stadgat; det göra kättare: och annat, at wäga några bilder eller målningar, som uplysa saken, och sätta den i sin sannolikaste dag. Detta har Herr Schubert, och jag med honom gjort, utan at Skriften därigenom lider. Doch nekav jag icke, at en Moßheim och flere Theologuer ostraffeligen sparat sig den mödan. Ja, om den bekanta reglen, *scilicet prae-ter Scripturam est desipere*, har rum utom och uti Systemer, utom och uti Tros-artiklar; så har
jag

jag wisseligen gådt altför wida; men utsägar mig med stora och förledande efterdomen.

Jag kommer nu til det, som är mit eget. Skulle wäl någon stöta sig på min ingång uti Epistlen? Öfwerherden har gifwet mig ojäm förligen mindre gåfwor, men samma rättighet at gå ut i hela werlden, och prädika, som Apostlarne: ja han har låfwat wara när icke dem allena, utan alle deras efterträdare, alle offenteligen kallade lärare, alla dagar in til werldens ände. Och på denna grund är min helsning ej mindre god, än alswarlig.

Har jag illa förstådt Upp. B. II: 3 vers? Herr Schubert är mindre dristig Exeget; men jag följer honom äfwen i förklaringen af de 2 witnen. Och under detta hopp, at han träffat meningens af Uppenbarelsen på det stället, så tänker och tror jag, at Orthodoxer skola gifwas efter Reformation i 1260 år, ganska många i de 1000, men få i de 260. Och som Christus försäkrat oss, at den rena läran skal ej aldeles uphöra, så länge werlden står; så synes troligt, at werlden ej skal stå längre, än förnämde witnen gifwas. Jag har ej begädt en galskap, at prophetera, som många andre, om werldens ände af förnustet; men lemnat de uplystare tilfälle, at ransaka Uppenbarelsen. Om min uttydning ogillas, så hånder 1000 andre det samma, som röra wid den till slutna Boken; desutan tar jag, efter gifwen försäkran uti Ro 47, s. 1743, bättre underwising emot. Detta är alt, hwad jag welat, på begäran, anföra, dels at afwärja all möjelig

möjelig förargelse, dels at Skäligen förklara mig, då jag hörer, at min Epistoliska renlärighet, efter någras tankar, står kanske under en farlig Crisis.

R. 2.

Öweldige Tankar öfwer den höge Wexel-Coursen*.

Aldrig har man talat mer om Wexel-coursen, än nu för tiden; och de fleste påstå, at mynt är des endaste bot. I mit tycke är detta en följd af låg cours, och intet medel at fälla den samme. Det är lätt at säga til en snut: **helsan är den bästa läkedom**; utan at föreslå, hwarigenom den kan winnas. Wi äge inga betydande guld- eller silfwer-grufwor, fölgagteligen ingen tilgång at mynta penningar, utan at få metallen från främmande orter: i hwilken händelse silfwer ej mindre, än annan införsel, bidrager til underwigt, och därigenom til högre cours. (Häremot påminnes af andre, at wi hafwe något silfwer och mer koppar; men böre hwarken förskrifwa metaller, at slå penningar af, eller flera waror, än som kunna med waror betalas: desutan tror en del, at Wexel-coursen kan rafa somligstades, antingen man äger öfwer- eller underwigt.) Ingen nekar, at ju myntet och Wexel-coursen hafwa nära gemenskap, och at det förra

F 4

jämfas

* Herr Författaren tackes ursägta mig, at jag samman draget desse til större wighet för Läsaren, och bifogat några parentheser. De gifwa anledning, at tänka mer i det ämnet.

jämfas efter det sednare genom förhöjning; eller beräknat agio, samt at coursen stödjer sig egentligen på öfwer- eller underwigt i handelen. (Naturligen borde wäl så wara: men konsten går stundom öfwer naturen.) När et lands handel wäger öfwer, och utländningen tar swar flera waror, än han kan betala med sina; då måste Werelen falla genom flere Tracenter än Remittenter (det är flere säljare än köpare), och penningar ersätta bristen, fölgagteligen infickas, eller sättas på ränta: hwar emot penningar måste utgå, Werelen stiga, samt agio på guld och silfwer resa sig i de Riken, som sucka under mofatsen. (Detta är ganska naturligt.) Är annan orsak til coursens högd, hwarföre kan den icke lika så snart utretas, som den kommet? (Wi hoppas omsider at himna dit; men somlige sjudomar äro med större lätthet botade, än först utdrönte.)

Beware of Gud för den Skadeliga förfatningen, at förhöja myntet! Det wore först, at konstigt afhända folk en hop procent; och därjämte talar en bedröfwelig förfarenhet än mera. Det är och bekant, at Ängelsmannen lock mofat en dylik werkställighet hos sine landsmän. At indraga Banco-lånen, rörer ej Werelen, så länge det ej rörer myntet: ty Banco-sedlar äro intet mynt, utom förbindelse at utbetala, hwad som blifwet insatt. (Det sednare medgifwes, men ej det förre. Det rörer utantwifwel Wereln, at röra på Banco-sedlar, så länge Werlar för dem erhållas.) Huru kunna de då utjaga guld- och silfwer-penningar, samt updrif-

wa

wa Werel-coursen? (Swär, på samma sätt, som de magra nöten upåto de fetta. Guld och silfwer hafwa gådt ut först, och plåtarna sedan, så många man kommet åt; alt olofligen och incognito; doch har coursen imedlertid haft en tuktemästare: detta namn erhåller och hwar Banco-sedel, om han betalas wid upwifningen; hwilket förmodeligen kan ske, om Banco-lånen indragas. Imedlertid nekas ej, hwad Författaren widare säger.)

Uti nitiska affigter, d. å. at uphjelpa rörelserna, låtta handelen, och understödja bergslagen, hafwa Rikens Ständer förordnat Banco-lånen. Ty hwad bättnad är icke för en köpman och Fabriqueur, at kunna göra lån på et lager af waror, och därmed tilskynnda sig mera rörelse? (Säkert, om en fördublad penningesumma gör något til saken; men stundom köpes för 50, det som nu kostar 100 Dal.) Doch om detta (nämligen frihet at låna) misbruktas, och öfwerflöd där af upammas (en folklar saning), är icke förfatningen at fylla, utan den hånne illa användt: hwarföre det ej wore til äfventyrs onyttigt, om Banco-lånen blifwo härefter inifrånkte, på det at löpande penningaen måtte wara jämn afsmått efter rörelserna. (Med förlof två ord häremot. Antingen äro Banco-lånen nyttiga eller onyttiga. Äro de nyttiga, likasom mycket annat, uti wiß quantitet; så bör den noga afsmåtas, och Banquen ej låna ut öfwer wissa summer. Huru kan då Författaren weta, at de böra nu som först upphöra? Äro de aldeles onyttiga, hwarföre böra de ej helre göras til intet, än inifrånktas?)

F 5

Järn-

Järnprisen, som blifwet inom Riket förhöjde, dämpa än mindre Wexel-coursen. Ty handel bör wara utan twång och monopolier; och hwad batar Sverige et stegradt järnpris, då det ej kan twinga de utlänste priserne? Men detta låter sig illa göra. Ty om utländningen ej njuter til goda i coursen, hwad som stljer i priset, så fogar han ingen anstalt om något järn; och än mindre utstjepsas för wår råkning. Härigenom blifwer waran liggande of tillast; och som införflen lika wål går til sit wanliga antal, stiger då coursen, och wid magt hålles genom samma medel. Sällare belågenhet, där låg cours och låga pris äro; helst om flera Nationer söka at förefomma et Rikes affättning, antingen af järn eller andra effecter.

Det skadeliga Wexel-wingleriet, som kommet redan så i swang, at många göra där af en näring, i synnerhet de som hafwa capital om händer, gör ej mindre ondt, än det förenämnda. Intet ocker är skadeligare för det almånna, antingen til sina omständigheter, eller fölger, än detta. Solklart är ock, hwad willerwälla den tygelfrie coursen, som wi bedröfweligen upleswat, uti handelen upwäcker.

Ingen kan med grund utstikka sina waror, eller utifrån ordinera något, mindre göra riktig calcul på sin winst; utan löper en handlande ständig fara, at förlora, genom en ömsom fallande och stigande cours. (Ingen har taget mycken skada genom den fallande nu på några år; man har kunnat hålla 3 mot 1, at snarare winna, än förlora: dock nekas ej mögligheten at äfwentyra.) Utter kan
en,

en, som aldrig sedt handel, winna så mycket uti detta lotteri, som den flugaste köpman. Härigenom astynar handelen, näringarne blifwa matte, sjöfarten råkar i tråde, och alt lutar til undergång. En annan beskaffenhet är med den låga Wexel-circulationen, som hos flera Nationer nytjas, ehuru bättre wore, om interesset stadnade i landet, hwilket utländningen lemnar of til 5 procent. (Jefe begriper jag meningen af detta sista, utom andras noter. Det kan likwål hafwa sin rättighet.)

Credit är själen i handel, och penningar blodet: utom desse kan den samme hwarken drifwas eller trifwas. Mången hos of låter helre sine penningar ligga fruktlöse, blott af misstroende, än han insätter dem mot interesse uti handelen. Prompt execution på Reversen, och Banquerouterares hårdare medfart, äro kanske endaste medlet at förefomma denna olågenhet. (Nå, hwar och en ser utantwifwel förbindelsen mellan mindre penningar, och en hög cours; och mellan flere redbare löpande penningar, och en lägre.)

Andre må döma, om de til krigets understöd fodrade starka Remisser i hast upjagat coursen. Man skulle trodt, at wår handel hållet i sednare ären rättmeligen jämwigten, genom en wålsignad sillefångst, och lika stark utförsel af alt annat; hwar-til kommer, at öfwerflödet blifwet både förbudet, och genom mindre lönande luvendragerier til någon del hämmat. (Ja, Stockholms utförsel för år 1760 witnar nog, huru de handlande gripet sig an, at antingen dämpa eller winna på Wexel-coursen.)
Men

Men det fruktas billigt, at friget allena förtär tre fjerdedelar af Rikets exporten (därom twifla wäl andre; doch håller hwar och en för bewisligt, at alla våra utländske behof äro under frigstiden wida tyngre, än wår utförsel); hwad under då, om coursen stiger til 100 procent, äfvensom han börjat resa sig tillika med friget?

Äf allt detta är ögonstänligt, at wårt onda tillkommer af många grumliga källor, som måste först igenstoppas, innan penninge-flödet winner sin wärliga gång igen. Den höge Wexel-coursen är lif en hetsig feber: Riket måste i tid åderlätas, doch ej wäldsamligen, utan efter försarne läfars råd; jag menar, det måste släppa til sina pengar eller waror; likaledes bör mycket stäm utjagas, det är, många misßbruk hämmas, och styrkande saker intagas, det är flera handelsgrenar och näringsfång upmuntras.

Si quid novisti rectius istis,
Candidus imperti: si non, his utere mecum.

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Besande äro Auditeuren wid Elfsborgska Regimentet, Herr Peter Dan. Ödman, och Studentern

ten Herr And. Björk; hwilke helfat på Tre Nemmare. Med pufor och trompetter, fast uti et litet sällskap, hedrade Herr Auditeuren följande

1. Impromptu.

Eho du är, den dagen mins,
Då Gustaf, Sverges store Prins,
Med Kongen up i Rådet träder.
Hwar en, som sedt wår Öfwerhet,
Och Prinsens ädla tankar wet,
Han öfwer Kong och Råd sig gläder.
Likaledes detta

2. Impromptu.

Himlen unne Swenska Ständer
Med de storwerk hinna ut,
Som på friget göra slut,
Och ny Cours i våra länder!

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 4 Februarii.

London	- - 72	- - Dal. R:mt.
Amsterdam	- - 67 $\frac{1}{4}$	- - M:f R:mt.
Hamburg	- - 73	- - M:f R:mt.

Utgången är Skepparen Martin Frid. Kästen til Wästerfjön med sill. Från Helsingör fås intet

intet nytt i år; och detta fel kan ej hjelpas, utom andras åtgärd.

Små Kyrko-tidningar.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 29 Jan. til den 5 dennes födde 4 Gosse- och 2 Flickobarn: Döde Kyparen Nils Möller och Pigan Anna Jonsdotter af Feber, 2 Gossebarn af slag, 1 Flickobarn af koppor och et dito af slag.

I Kronhus-Församlingen födt 1 barn: Wigde Soldaten Peter Pilquist och Anna Stina Möller, dito Nils Hallström och Pigan Anna Lindberg: Döde Hustru Christina Hasselberg af wattusot, dito Maria Lenman af hetsig feber, och Soldaten Peter Göt af dito.

Saga.

En Hottentott til London kom,
Och såg sig där ej annars om,
Än de, som hafwa huswudwilla.
Hans ögon wimla up och ner,
Hans undran öftes mer och mer,
Än löper han, än står han stilla.

En annan gång wår Hottentott
Til samma rum har komma fått,
Där han för några dagar waret;
Men DUBO sig då bättre fan:
Han gick från torget likadan,
Som had han ofta däråt faret.

Från

Från mörker til et härligt ljus,
I detta stora verdens hus,
Wi äre af den Högste fatta.
Wi undre, när wi ej förstå;
Men blunne, när wi börjat på,
At Himla-HErrens stormverk fatta.

Kundgörelser.

Om någon äger en Turkisk bok til salu, han gifwe det tilkänna, tillika med bästa priset, och namnet på boken, hos Herr Auditeuren Barkenbom.

Et wål meublerat rum på Kyrkogatan för en Ungkarl är til nästkommande Påsch ledigt; och gifwes om stället närmare underrättelse på Langiska Boktryckeriet.

Tredje Dragningen af Adelforska lotteriet sker den 21 dennes: listan för andra Dragningen utgifwes hos Bokhandlaren Segerdahl på stora Nygatan.

Til salu angifwes hela quarteret N:o 23, som är beläget imellan Torggatan å östra, Dwarnbergsgatan å westra, Larmgatan å norra, och Klådepresfargatan å södra sidorne, med det däruppå förlädda höst upmurade och inredde lilla stenhuis, som allenast utwisar den ena flygeln af tilkommande byggnad. Här är et ansenligt utrymme och godt tilfälle, at med besparing uti grunden bygga et stenhuis på fasta berget, utan at hwarcken grafwa eller språnga;

språnga; desutan är utsigten åt ålswen och Hisingr-landet förträffelig, at förtiga flera förmåner. Om någon är hågad at tilhandla sig nånde egendom, så tackes han anmäla sig hos Herr Conducteuren Carlberg innom Stuet af denne månad: ty seber-mera, då man närmare anstaltat om byggnaden, säljes den ej. Köpekillingen lofwat vara billig, och om bygnings-materialier Fulla åstundas, så finnes därtill någon tilgång på platsen, hwilken genast kan tilträdas, om så åstundas.

Til upmuntran för drängar och pigor, at med mera slit och wåhwilja samla klutar, eller de så kallade lumpor, betolas af Herr Fabriqueuren Schiller i Götheborg, eller wid Pappers-bruket uti Mön-dal beläget, den 28 Sept. i år och framgent, et Præmium til de slitigaste lumpesamlare; nämligen et på 40 Dal. för den finare linnesamlaren; et på 30 Dal. för en gröfre nyckenhet af linne; samt et på 20 Dal. för den rikaste ylle-lumpesamlaren; utom den efter allmänna taxan beräknade pennings-afgiften och betalningen.

Det är bekant, at ålswen et nytt Pappers-bruk anläggas i Mön-dal, som ock åstundat lumpor: hwarföre ny, fast ännu obekant, upmuntran lof-was dem, som göra sin slit, at antingen på Korn-dals bruk, eller hos Boktryckaren lange här i Sta-den, inleswerera flere, til dessa behof oundärlige, klutar. (Nå, det wore en wålsignad sak, at här-igenom så bättre köp på papper.)

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 14 Februarii 1761.

Fortfölning af Historiska Anmärknin-
gar öfwer Riksrådinnan Karin Bjel-
kes Sorgeskalk.

Utagad all Poetisk ordning i närwarande an-
märkningar, förbehåller jag mig samma Hi-
storiska trovärdighet, som någon annan. Det är
sant, at jag borde börjat med detta stycke, därefter
wist up Sorgeskalken, och så skrifwet det, som lä-
ses uti N:o 5; men för bättre upmärksamhet war
nödigt, at tala först om Riksrådinnan, och därige-
nom gifwa läsaren lust at känna Friherrinnan. Föl-
jer således nu, hwad jag kunnat samla, rörande
des yngre och medel-ålder.

I Stockholm år 1599 ankom hon ifrån sin Fru
Moder, Riksrådinnan och Friherrinnan, Fru Elsa
Bjelke, til den Swenske bullersame Stådeplatsen,
just på en tid då hånnes blänkande Anor ledo en
stor förmörkelse, och hånnes Far, Riksrådet och
Friherren, Herr Clas Nilson Bjelke, war under-
kastad